



**A sorozatot szerkeszti  
SIMOR ANDRÁS**

**Fedélterv és tipográfia  
JORDÁN GUSZTÁV**

**© Ilka Nobs-Süpek, Baranyi Ferenc**

Egy diáklány verseit tartja kezében az olvasó. Ilka Nobs-Süpek 1979. május 7-én született. Tizenegy óra negyvenöt perckor. Ezt az édesanyja pontosította így, hogy a jövő irodalomtörténészei ne kényszerüljenek véget nem érő találgatásokra... Édesanyja egyébként a francia irodalom 1995-ben elhunyt, nagy hírű professzorának, dr. Süpek Ottónak a lánya. Jó két évtizede Svájcban ment férjhez Jean-Pierre Nobs-hoz. Kislányuk tehát nem anya-, hanem apanyelven ír verseket. Szépeket, póztalanokat, őszintéket.

Ilka svájci állampolgár. Ott született, ott cseperedett. Lausanne mellett Pully-ben tanult, kilencvenhat júniusáig nyelvszakos gimnazista volt a Champspittet-ben. Jelenleg a budapesti Kölcsey Ferenc Gimnázium tanulója.

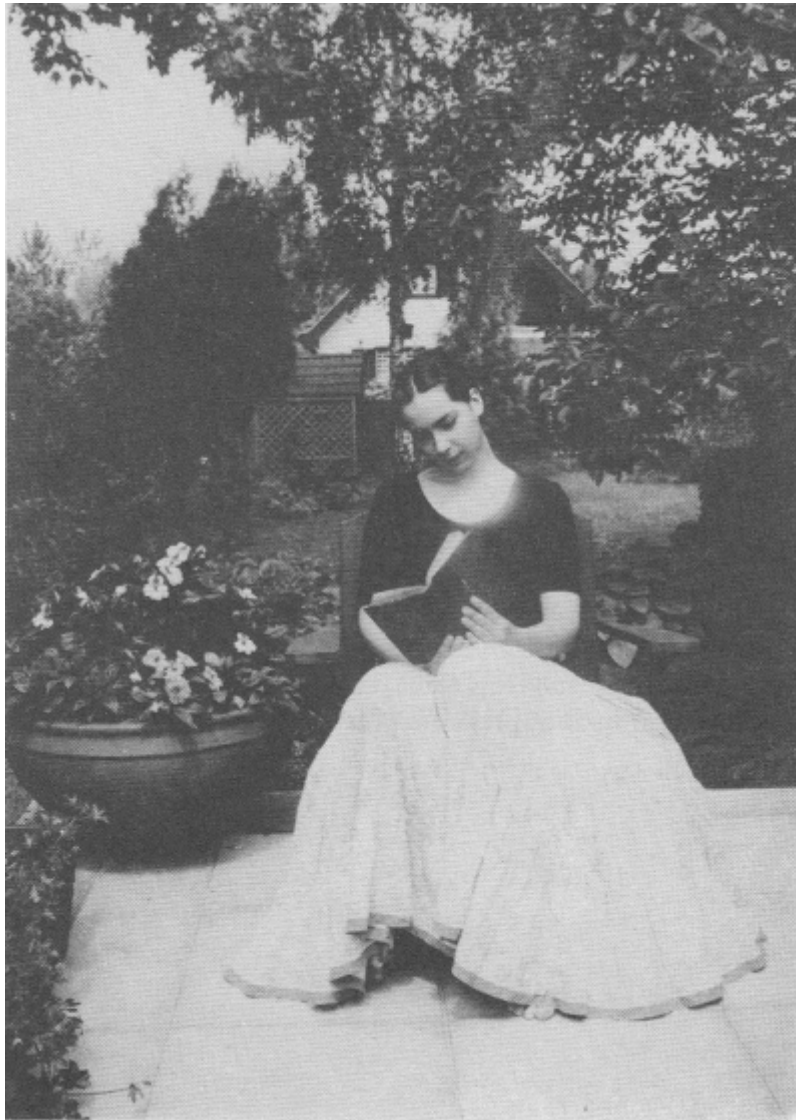
Most átmenetileg a mienk tehát. Svájci vagy magyar költőnő lesz végül? Ez nemcsak attól függ, hogy milyen nyelven ír, hanem attól is, hogy melyik hazája látja majd el gazdagabb élményanyaggal.

*Baranyi Ferenc*

Letölthető:

[\[ PDF formátumban \]](#) [\[ EPUB formátumban \]](#)

---



*Ilka Nobs-Süpek*

I.  
(PREFACE)

Amours célestes, perverses, de  
passage,  
Quelles amours dois-je avoir à mon  
âge?  
Amour des pauvres, amour des  
vieillards,  
Toutes ces poésies sont écrites dans  
l'art,  
De l'amour.

I.  
(ELŐSZÓ)

Égi szerelmek és romlottak és  
futóak –  
megfelel bármelyik az én  
életkoromnak?  
S a szegények meg az öregek  
szeretése?  
A szív művészete: szeretés hozta  
létre  
mindegyik versemet.

II.

Ó, édes szenvedés, te mardosod a  
lelkem,  
mikor gonoszkodom léhán és

II.

Douce souffrance, qui me donne  
conscience,  
De la méchanceté de mon  
insouciance...

Tu es juste, trop réelle, et tu es celle,  
Qui m'as appris à ne plus être  
sensuelle...

III.

(A SERGEI)

Dieu a eu envie de me convier à  
Saint-Lizier,  
Depuis ma vie est étonnement  
bouleversée.

Le Tout-Puissant m'a présenté son  
ange favori,  
Son musicien universel, son petit  
génie,  
Qui se nomme Sergei et qui est mon  
fidèle ami.

Hier, nous étions ensemble au Sacré-  
Coeur,  
Dans une autre sublime demeure du  
Seigneur,

Puis, j'ai prié fort, à n'en plus  
pouvoir,  
J'ai demandé à mon Père, le pouvoir,  
De dominer les sens de l'homme à  
mes côtes,  
Et que de mon fol amour, il soit  
possédé.

IV.

Le sentiment d'être aimé est  
troublant,  
Et par malheur, moi je n'y connais  
rien.  
Des plaintes, des plaintes, ah, c'est  
lassant!  
Chéris-moi Sergei, si tu veux bien!

önfeledten...

Igaz vagy és valós, te intesz  
mindig arra,  
hogy ne legyek sosem  
érezékiségem rabja.

III.

(SZERGEJNEK)

Isten akarta, hogy Saint-Lizier-be  
menjek,  
s nyomban megváltozott zajlása  
életemnek.

Bemutatta az Úr a kedvenc  
angyalát,  
a mindenség remek, ifjú  
muzsikusát –

Szergej a neve és ő a legjobb  
barát.

A tegnapi napon a Sacré-Coeur-  
be vitt  
utunk, ahol az Úr szent szelleme  
lakik.

És térdepelve ott, a szent  
kövezeten,  
kérleltem az Atyát: adassék meg  
nekem  
uralkodni fiúm érzékei felett –  
s hogy örült vágyam őt sokáig  
tartsa meg.

IV.

Ha érzem, hogy szeretnek – zavar  
az,  
még nem tudom a szívnek titkait.  
Untat a sok nyavalygás és panasz  
–  
de te szeress, Szergej, az jólesik!

V.

(SZERGEJNEK)

Jó volna fúvása lenni  
trombitádnak,

V.  
(A SERGEI)

Comme j'aimerais être le souffle de  
ta trompette,  
Pour chanter au monde combien je  
t'aime!

Les plus belles ballades, sérénades ne  
suffiraient pas,  
Pour exprimer les frissons que tu  
provoques en moi.

Ta musique emporte mon âme en un  
tour,  
Ton beau visage me rend folle  
d'amour.

Je le sais depuis longtemps déjà,  
Ja ljublju tebja.

VI.

A vous déchirer les entrailles,  
A laisser en vous une faille,  
A vous vous demander qui vous êtes,  
A ne plus savoir ce que vous faites,  
A vous faire ressurgir vos secrets  
oubliés,  
A vous vous faire ressouvenir que  
vous adorer,  
A vous faire croire à l'Eden,  
A vous faire prendre en mains les  
rennes,  
De votre vie. Maître Marcello,  
Pourquoi votre adaggio,  
Est si doloroso?

VII.

J'ai quelquefois l'envie de  
m'éteindre.  
L'existence me semble vide de sens,  
A présent je ne peux plus me  
plaindre,  
Puisque je suis en ta présence.

L'amour fait oublier les cruautés,  
Du monde insensible mais jaloux,  
Tu me complimentes sur mes

hogy világgá zengjem: mennyire  
imádlak!

Kifejezni sok szép opusz sem elég  
azt a borzongást, mit kelt bennem  
zenéd.

Muzsikádtól lelkem szárnyra kelni  
kész,  
szép arcod ha látom, örült vágy  
emészt.

Fogalmam sincs róla, nem  
emlékszem rá,  
nem tudom, mióta ljublju ja  
tyebjá...

VI.

Nektek, hogy szívetek szakadjon  
s hogy repedése megmaradjon,  
nektek, megtudni származástok  
s hogy ne tudjátok: mit csináltok,  
nektek, hogy titkokat tovább nem  
rejtegetve  
újra gondoljatok a szeretteitekre  
és hogy az Édent elhiggyétek,  
nektek, hogy csodaszarvasát a  
létnek  
elfoghassátok. Ser Marcello,  
adagio-d mért ily  
doloroso?

VII.

Kedvem támad az elmúláshoz  
olykor,  
az ésszerű élet üres nekem,  
elegem van az önsajnálatokból –  
jelenvalóságodban létezem.

Kit érdekel ekkora szerelemben  
a közömbös, de féltékeny világ?  
Lágy szavakkal úgy simogatsz,  
hogy bennem  
ellágyul a halál utáni vágy.

VIII.

beautés,  
Et le désir de mourir est tout flou.

VIII.

Le silence de ton amour m'accable,  
Pas une seule lettre, pas une pensée,  
Je me demande si tu es capable,  
De m'adorer.

J'avais jadis entendu de ta bouche,  
Que j'ai fait naître l'ardeur de ton  
coeur,  
A cause de quoi tu t'effarouches?  
As-tu tant peur?

IX.

Je t'avais dit que je viendrais te voir,  
A cela tu n'as pas voulu croire.

Tu as préféré écouter ton père,  
Et donner en Allemagne un concert.

A présent mon cher, je suis très  
déçue.  
Pourquoi notre amour s'est-t-il tant  
vite tu?

X.

Je n'ai plus de larmes pour pleurer,  
Je n'ai plus de voix pour chanter,  
Je n'ai plus d'âme pour rêvasser.

Tu m'as tout pris, tout...  
Mais tu m'as laissé,  
L'envie de t'aimer.

XI.

J'ai le souvenir d'un sourire dans le  
coeur,  
Mon âme de tristesse et de chagrin se  
meurt,  
Ma vie est comme un terrible  
malheur,  
Depuis que j'ai rencontré mon

Szerelmed csöndjét nehéz  
elviselnem,  
sehöl egy szó, egy hang, egy sor –  
ezért  
magamat faggatom, hogy tudsz-e  
engem  
szeretni még?

Valaha fennen hangoztattad azt,  
hogy  
nekem köszönheted, hogy újra  
égsz –  
miért, mitől oly rémült most az  
arcod?  
Ennyire félsz?

IX.

Meglátogatlak, megmondtam, de  
nem  
akartad ezt elhinni, kedvesem.

Apádra hallgattál inkább, ki  
Német-  
országba küldött koncertezni  
téged.

Csalódott vagyok. Ilyen hirtelen  
mért némult el bennünk a  
szerelem?

X.

Nincs könnyem már, hogy  
sírhassak,  
hangom sincs, hogy dalolhassak,  
se lelkem, hogy álmodhassak.

Mindent, mindent elvettél,  
de meghagytad kedvemem  
ahhoz, hogy szeresselek.

XI.

Mosolyod emlékét őrzi szívem,  
érezem, hogy bánatom végez  
velem,  
nagy nyomorúság egész életem,  
mióta uralkodóm vagy nekem.

Empereur.

Je garde l'espoir de pouvoir le revoir,  
Mais mon amour cruel me voile de  
noir.  
Ainsi vivrai-je avec l'envie de croire.

XII.

J'aime à écouter le silence de la nuit,  
Lorsque le monde dort, je me réjouis.

Je vois les étoiles et les toiles des  
araignées,  
Qui sont à l'affût depuis toute une  
journée.

Elles ont gardés l'espérance d'avoir à  
manger,  
Mais moi j'ai quitté l'idée de pouvoir  
t'aimer.

XIII.

Je pensais suivre tranquillement mon  
chemin,  
Mais un jour, j'ai été arrêtée par  
l'amour.  
Il m'est venu à l'esprit de suivre son  
cours,  
Grande sottise, car là est venu le  
chagrin...

Alors j'ai compris que tel était mon  
destin,  
Qu'il fallait quand-même apprendre à  
souffrir un jour,  
Bien que beau et gentil était mon  
troubadour,  
Je savais que notre passion avait pris  
fin.

XIV.

(LE REGRET)

J'étais à Paris près de la Seine,  
Mon coeur souffre et a beaucoup de  
peine,  
Je t'ai appelé, tu n'es pas venu,

Szemem látásodban reménykedik,  
de kínzó vágyam éj-fátyla vakít,  
s csak irigylem, kit éltet még a  
hit.

XII.

Szívesen hallgatom az éj csendjét  
s amíg  
szunnyad a föld: szívem velem  
találkozik.

Szemem csillagokat s pókhálókat  
csodálhat,  
melyek sorsom körül nappal is  
lesben állnak.

Nyugtatnak: mindig is meglesz a  
kenyerem,  
de arra nincs esély, hogy szíved  
elnyerem.

XIII.

Úgy tetszett, nyugalom kísér  
ösvényemen,  
mikor a szerelem jött és elémbé  
állt,  
rávett, hogy utamat vele rójam  
tovább –  
botorság volt, hisz ez csak kint  
hozott nekem.

Felfogtam akkor én, hogy ez a  
végzetem  
s megtudtam, hogy milyen nagy  
szenvedés a vágy,  
szép volt és kedves is a dalnokom  
– de hát  
a szenvedély tüze elhamvadt  
csöndesen.

XIV.

(A BÁNAT)

Szajna partjára, Párizsba mentem,  
ezernyi kétség gyötörte lelkem.  
Bárhogy is kértem: gyere oda,

Définitivement je t'ai perdu.

nem jöttél és már nem jössz soha.

Pourquoi, pourquoi ne veux-tu pas de moi?

Vajon miért nem kellek neked?

Suis-je bête, laide ou alors quoi?

Csúf kacsa volnék, kis

J'étais à Paris près de la Seine,

szörnyeteg?

Avec douleur j'y ai jeté mes chaînes.

Szajna partjára, Párizsba mentem,  
szerelmi béklyóm vízbe vettem.

XV.

(SULIKO)

Suliko était un petit oiseau,  
Qui avait un chant merveilleusement  
beau.

XV.

(SZULIKÓ)

Par disgrâce de la nature, il mourut,  
Et sa musique à jamais s'est tu.

Szulikó kedves kis madárka volt,  
csodálatos, szép zengéssel dalolt,  
egyszer szerencsétlenül járt s  
legott  
elnémultak örökre a dalok.

La fillette qui écoutait Suliko,  
Demeura toutes les nuits éveillée,  
Elle implora le roi des animaux,  
D'entendre une dernière fois son  
bien-aimé.

A lány, kinek Szulikó énekelt,  
ébren virrasztott éjszakákon át,  
az állatkirályhoz ment, esdekelt,  
hogy egyszer még hallhassa  
madarát.

Alors le miracle se produisit,  
Suliko chanta une sérénade,  
A la fillette qui fut sa tendre amie,  
Puis à l'aurore, ils partirent en balade.

És a csoda azonnal létrejött:  
Szulikó újra elkezdett dalolni  
a lánynak, aki úgy szerette őt.  
S hajnalban együtt mentek  
kóborolni.

XVI.

Telle la souris qui a peur de l'aigle,  
Telle la gazelle qui a peur du lion,  
L'amour n'a pas de règles,  
La passion point de raison.

XVI.

Keselyűtől egérke reszket,  
oroszlántól gazella fél –  
szabálya nincs a szerelemnek  
s nem ésszerű a Szervedély.

Juste ceci pour vous dire,  
La peur trouble l'avenir,  
Soyez contents d'être aimés,  
Et vous le demeurerez.

Pontos legyen, amit kimondok:  
jövőt kuszái a félelem.  
Akit szeretnek – legyen boldog,  
otthona az öröm legyen.

XVIII

(A PÉTER)

Je repense à cette lumière divine,  
Que tendrement le soleil couchant  
nous offrait,  
Je revois notre amie, la mouette,  
coquine,  
Qui en nous voyant très amoureux,

XVII.

(PÉTERNEK)

Az égi fényt a lelkem újra látja,  
mit gyöngéden szórt ránk a  
szürkület,  
egy sirály volt szerelmünk  
jóbarátja:



s'amusait.

Je me souvient des hirondelles,  
Qui dansaient près de l'astre  
merveilleux.  
J'ai compris alors que j'étais frêle,  
Laisse-moi me replonger dans tes  
yeux...

XVIII.  
(A PÉTER)

La lune est la complice de tous mes  
délices.  
Avec les étoiles dans le ciel, elle est  
bien cise.  
Parfois, elle me dit à l'oreille avec  
malice,  
Qu'elle a vu que mon amant me  
trouve exquise.

La lune est fatiguée, elle se retire,  
Puis en même temps mes plaisirs  
expirent.  
De grâce, très chère amie ne me  
quitte pas,  
De grâce, mon très cher amour ne  
m'oublie pas.

XIX.

La balançoire est vide; la neige est  
tombée;  
Les arbres ont froid et ma rose est  
glacée;  
Les oiseaux ne chantent plus pour me  
réveiller;  
L'été m'a quittée; j'en suis  
désespérée.

Mon jardin m'appelle au secours;  
Il a besoin de beaucoup d'amour.  
Je suis seule, à qui pourrais-je avoir  
recours,  
Pour pouvoir véritablement lui faire  
la cour?

XX.  
(A MON GRAND-PERE)

ledéren röpdösött, ránknevetett.

Fecskék is viháncoltak fenn az  
égen  
a csodálatos csillagok alatt –  
akkor értettem meg a  
gyöngeségem.  
Szemed távában elmerülni hagyj.

XVIII.  
(PÉTERNEK)

A hold ma cinkosa sok  
gyönyörúségemnek  
– társa a magas ég és minden  
csillagok –,  
halkan hozzám hajolt, kajánkodón  
lesett meg  
s megsúgta: szeretőm szemében  
szép vagyok.

Elfáradt már a hold, visszavonult  
szelíden,  
gyönyöröm is kihuny, már  
holdfény-halovány,  
irgalmazz, drága hold, sohase  
menj el innen,  
irgalmazz, kedvesem – s majd  
gondolj vissza rám.

XIX.

Hintám üresen áll, mindenütt hó  
ragyog,  
dideregnek a fák, a rózsa  
megfagyott,  
reggel nem keltenek trillás  
madárdalok,  
cserben hagyott a nyár – nagyon  
levert vagyok.

Segítségért kiált a kertünk, mert a  
jég  
alatt nem érzi a szeretet melegét,  
magányom végtelen – s lehet-e  
menedék  
számomra az, kinek csak  
ostromlom szívét?

Depuis ta mort, on a pris conscience,  
De l'incroyable valeur de ta science.

Il a fallu que tu quittes la terre,  
Pour que ton entourage te vénère.

Jamais je ne mettrai le fard de la  
tristesse,  
Car moi, ta très chère petite-fille, te  
pleure sans cesse.

Tu aurais désiré t'appeler Valentin,  
J'œuvrerai pour nommer ainsi un  
petit chien,  
Qui sera l'ami le plus fidèle,  
Comme l'est pour moi ton âme  
jouvencelle.

Par mes poèmes ton nom sera  
mythique,  
Bien que comparée à toi, je sois un  
moustique.

XXI.

Bien que j'estime que ce soit  
dommage,  
Voici Bogár, mon dernier hommage.

Même si l'on a décrété ta mort,  
Je sais que tu ne perdras que ton  
corps.

Ton âme s'occupera de la mienne,  
Je n'en serai pas pour autant, chienne.

Nous nous promènerons toujours  
avec liesse,  
Dès demain, tu seras enfin sans  
laisse,

Tu seras tout de même attaché,  
Au petit coeur que tu as transformé.

XXII.  
(A ALEXANDRE)

Je ne sais comment exprimer ma  
reconnaissance,

XX.  
(NAGYAPÁMHOZ)

Halálod óta lelkifurdalás-ok  
hihetetlen értékű tudományod.

El kellett költözzél a messzi égbe,  
hogy környezeted megbecsüljön  
végre.

A bú alkalmi festék csak  
sokaknak,  
de én, csöpp lányod, szüntelen  
siratlak.

Szeretted volna Bálint-nevű lenni  
–  
így fogom hát kiskutyám  
elnevezni,  
mert tőle oly nagy hűséget kapok,  
mit csak ifjonti lelked adhatott.

Verseimtől növekszik nimbuszod,  
bár  
melletted nem vagyok több egy  
szúnyognál.

XXI.

A káromat el nem mondhatja bár:  
szálljon hozzád búcsúszavam,  
Bogár!

Tudom, halálod elrendeltetett,  
de csak a tested az, mi elveszett.

Lelked betölti lelkemet, de lám:  
ettől még nem leszek saját  
kutyám.

Együtt sétálunk s öröm lesz  
nekem,  
hogy végre póráz nélkül jössz  
velem,

ahhoz a szívhez leszel kötve csak,  
amely egészen más lett általad.

XXII.  
(ALEXANDRE-NAK)

A celui qui a transformé mon  
adolescence.

Des amours peureuses à une passion  
lumineuse,  
Grâce à lui, ma vie a la senteur d'une  
tubéreuse.

Et si en hiver, je peux jouir de la  
chaleur,  
C'est qu'elle apparaît tout  
simplement de mes ardeurs.

### XXIII.

A seize ans, on se jure les amours  
éternelles,  
Puis le temps trop malicieux détruit  
les promesses.  
Mais si l'on combat les années avec  
sagesse,  
On pourra recueillir ensemble les  
mirabelles.

### XXIV.

J'avais en mon intérieur des roses,  
Qui par malheur se sont fanées.  
Ensuite leur rouge s'est mis à couler,  
Puis me voilà dans la métamorphose.

Mon sang s'est éparpillé à terre,  
Il s'en va tristement et je le perds,  
Jamais mes roses ne refleuriront,  
Que Dieu me garde des cruels  
démons!

### XXV.

Tout le ciel est agité, personne n'est  
tranquille,  
Les nuages courent, les étoiles filent,  
mais où vont-ils?

Les anges sonnent les clairons et  
jouent de la viole,  
L'empire céleste va donner des jeux  
frivoles.

Megköszönném, de a szót nem  
találom,  
azt, hogy így átformáltad  
ifjúságom.

A félnék vágyból fényes  
szenvedély lett,  
miattad rózsa-illatú az élet.

Már télen is örömsugár melenget,  
mit okkal vélhetek saját  
hevemnek...

### XXIII.

Ifjan fogadkozunk: örökké tart  
szerelmünk –  
s a bösz idő leront minden  
ígéretet,  
de bölcsen küzdve át a hosszú  
éveket:  
majd együtt sikerül a szilvát  
összeszednünk.

### XXIV.

A bensőmben ezernyi rózsaszál  
van,  
de elhervadtak mind – s ez fáj  
nekem,  
a pirosságuk elmúlt csöndesen,  
s most így vagyok, ilyen  
átváltozásban.

A vérem szétpereg a föld színén,  
elfogy hamar – s elmúlok búsan  
én,  
rózsáim nem virulnak már soha –  
a démonoktól óvj, eget ura!

### XXV.

Háborog a magas ég, mindenki  
oly nyugtalan, vad –  
felhő fut, csillag tolul, nem  
tudom, hová haladnak.

Angyaloknak kürtje bűg,

Le nectar coule à flots, les cerises  
sont partout,  
L'air sent les fleurs, et le vent chante  
comme un fou.

Cette fête est l'essence de  
l'indécence,  
Mais elle fait oublier les souffrances.

On a beau ne plus avoir de corps,  
L'âme peut être sous la prise des  
remords.

XXVI.

Oh ma muse, tu perfuses dans mes  
veines,  
Une espérance somptueuse, mais  
vaine.

Oh mon ami Bacchus, par ton vin,  
Fais moi voir si le monde est divin!

Je veux m'amuser à croire qu'elle  
m'aime,  
Et porter de son amour l'emblème.

Il n'y a plus devant moi de bouteille,  
Mais sur ma tombe, se saoulent des  
corneilles.

XXVII.

Le jour de ma naissance fut une  
grande insolence,  
Le monde fut chagriné; il dut  
accueillir une fille du diable.  
Ceci est tellement triste pour moi et  
bien regrettable,  
Et j'ai compris la sentence...

Je ne vais pas mourir pour vous faire  
plaisir!  
Bien que cela soit votre plus grand  
désir...

XXVIII.  
(A PAPA)

brácsahúrok zengve zengnek,  
az égi birodalom féktelen játékba  
kezdett.

Habokra nektár folyik, minden  
meggyvörösben ég,  
a szél bolondmód dalol s virágot  
szagol az ég.

Tobzódik az illetlenség víg tora,  
gondot, szenvedést kacagva űz  
tova.

Hiába a testetlenség, lelkemet  
fogva tartja még a lelkiismeret.

XXVI.

Drága Múzsám, ereimet általjárja  
tündöklő s hiú remények  
áramlása.

Hej, barátom, Bacchus, jó a  
borod,  
tőle a föld is szebben forog!

Mulattat a hit, hogy Múzsám  
szeret –  
hordozom ezt, mint örök jelet.

Nem látok immár telt butéliát,  
csak  
síromat, melyen varjak  
lakomáznak.

XXVII.

Tudom, nagyon pimasz dolog volt  
megszületnem,  
nem ujjongott a föld, hogy  
ördöglányt fogadhat,  
szomorú ez neki, sajnálatos  
magamnak –  
ennyi a lényeg ebben.

Én a kedvetekért bizony meg nem  
halok!  
Bár jól tudom, hogy ez a leghőbb  
vágyatok.

Mes dernières larmes s'écoulaient vers  
l'oubli,  
A quoi bon les pleurs, s'ils ne  
redonnent pas la vie?  
On a beau dire que les morts sont  
avec les morts,  
Ce mépris troublant n'est pas de tout  
réconfort.  
Je voudrais qu'aux yeux des peureux  
cela soit clair,  
Je discuterai cette nuit avec mon  
Grand-père.  
Il est peut être décédé, son âme n'est  
point changée,  
C'est seulement sa carte d'identité,  
Qui a perdu sa validité.

## XXIX.

Toi, assis dans ta chaise longue  
orange,  
Bogár, à tes côtés, qui, personne ne  
dérange.

Je vous observe depuis la terrasse,  
Bogár s'enfuit, car les fourmis  
l'agaçent.

Toi, tu lis ton journal quotidien,  
Dans lequel figurera l'annonce de ta  
fin.

Maintenant j'abomine ce noyer,  
Ce saule pleureur, ces fleurs et ce  
puits...  
Triste disgrâce, dans ma mémoire,  
rien ne s'est noyé,  
Mais vous me faites mourir quand je  
vois les photographies,  
Mais vous me faites mourir, car vous  
n'êtes plus en vie.

## XXX.

Le poète n'analyse pas tous ses vers,  
Juste ses pensées dans un poème se  
réverbèrent.  
Il exulte par sa plume cette infinie  
douleur,  
Qui est d'être pris pour un

XXVIII.  
(PAPÁHOZ)

Utolsó könnyeim a feledésbe  
folynak.  
A sírás mire jó? Nem támaszt fel  
halottat.  
Mondogatjuk: a holt holtak közé  
való,  
de közhelyek szava sosem  
vigasztaló.  
A kétkedőknek én világossá  
teszem:  
az éjjel nagyapám vitakozott  
velem,  
de nem változtatott lelkén az  
elmúlás se,  
mindössze a személyi  
igazolványa járt le.

## XXIX.

A narancssárga nyugágy volt a  
fészked –  
melletted lustán Bogár  
heverészett.

A teraszon megbújva láthattam  
réd –  
Bogár elfutott, zaklatták a  
hangyák.

Olvasgattad azt a napilapot,  
mely később halálodról hírt adott.

A diófa, a fűz, a kerti kút  
s a sok virág is gyűlöletessé lett,  
mert szívem tőlük egyre  
szomorúbb.  
És belepusztulok, ha fotótokra  
nézek,  
jaj, belepusztulok abba, hogy már  
nem éltek!

## XXX.

Verseit a költő-féle nem elemzi  
soha,  
gondolatait hordozza minden

commentateur,  
De la vie, des sens, des hommes, de  
la culture.

Cessez donc de la liberté la torture!

egyek sora.  
Ama kinnak is örvendhet tolla  
jóvöltából,  
hogy a létről, a szépségről és a  
sokaságról  
tudósító írnek-számba veszi csak  
a világ.

Ne kínozza senki már a  
szabadságot tovább!

---

**Készült 500 példányban**

**Ez a  
436  
példány**

**ISBN 963 650 679 5  
ISSN 0866 – 4420**

**Felelős kiadó a fordító**

**Felelős szerkesztő Tabák András**

**960312 Tótfalusi Tannyomda, Budapest  
Felelős vezető Nagy Lajos igazgató**

**Terjeszti a Könyvtárellátó Vállalat  
Megvásárolható az V. Honvéd u. 5., V. Mérleg u. 6.,  
VI. Andrásy út 45., VII. Rákóczi út 14–16, XIII. Szent István krt. 26.,  
XIII. Váci út 19. szám alatti budapesti könyvesboltokban**

---